

OSIB

Orquestra Simfònica
Illes Balears

Orquestra Simfònica Illes Balears

23.04.2026 | 20.00 H

AUDITORIUM DE PALMA

N. 9

Piano

Olga Kern

Director

Rune Bergmann

Entrades:

Taquilles Auditorium de Palma

www.simfonicadebalears.com

E. Rautavaara

Cantus arcticus, op.61.

Concert per a ocells i orquestra

R. Schumann

Concert per a piano, en la menor, op. 54

A. Dvorak

Simfonia núm. 8, en sol major, op. 88

Govern de les
Illes Balears

Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports
Agència d'Estratègia Turística

El Corte Inglés

Programa

60' **Cantus arcticus, op. 61**
Concert per a ocells i orquestra (1972)
Einojuhani Rautavaara (1928-2016)
10 anys de la seva mort

1. El pantà
2. La melancolia
3. Cignes migrant

Concert per a piano, en la menor, op. 54
Robert Schumann (1810-1856)
170 anys de la seva mort

1. Allegro affettuoso – Animato
2. Intermezzo, Andantino grazioso
3. Allegro vivace

20' **Pausa**

45' **Simfonia núm.8, en sol major, op. 88**
Antonin Dvorak (1841-1904)

1. Allegro con brio
2. Adagio
3. Allegretto grazioso
4. Allegro ma non troppo

Olga Kern, piano
Rune Bergmann, director
Orquestra Simfónica Illes Balears

Crèdit editorial

Cantus arcticus de E. Rautavaara, Fennica Gehrman,
Helsinki

Cants de la natura Elena Sancho

Existeixen milers d'espècies d'aus amb formes, colors i mides diferents. Els ocells han encuriolit l'ésser humà des de sempre, tant pel nostre anhel de volar, com per la imitació dels seus cants en forma de música. Les aus no tenen cordes vocals com els humans, sinó que

disposen d'un òrgan anomenat siringe, que es troba en el punt on la seva tràquea es divideix en dues —és per això que és ben habitual de sentir diversos sons alhora en els seus cants.

La història de la música és plena d'obres que imiten el cant dels ocells. Des de la cançó polifònica *El cant dels ocells* de Clement Janequin (1485-1558), el *Cigne de El carnaval dels animals* de Camille Saint-Saëns (1835-1921), *El llac dels cignes* de Piotr Illitx Txaikovski (1840-1893) o *L'ocell de foc* de Stravinski (1882-1971), passant per *El ball dels pollets* de Modest Mússorgski (1839-1881) i el *Papageno* de La flauta màgica de Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791). En totes aquestes obres, els compositors pretenien que la veu humana o els instruments imitessin cants d'ocell; tanmateix, avui vespre podrem sentir ocells en la seva versió original”.

El concert per a ocells i orquestra *Cantus Arcticus*, estrenat el 1972, fou compost pel finlandès Einojuhani Rautavaara (1928-2026), per encàrrec de la Universitat Àrtica d'Oulu. El cant natural dels ocells s'enregistrà en cinta magnètica, i s'integrà als timbres orquestrals, creant una atmosfera que ens transporta a les zones humides de Lapònia, on el compositor estiuejà durant la infantesa. «Amb l'orquestra, vaig intentar de reproduir l'atmosfera oscil·lant del crepuscle septentrional —fred, però molt estimulante, en la frontera mateixa entre el real i l'imaginari—, davant la qual es desplega el misteriós contrapunt dels cants dels ocells entre els murmuris del bosc; hi ha grues, cignes i espècies no identificables, amb cants imitats pels metalls de l'orquestra. Per a aconseguir que els intèrprets se situessin, vaig suggerir-los per escrit que pensessin en la tardor i en Txaikovski».

L'obra es presenta en tres moviments que transporten a tres paisatges sonors. El primer, *El pantà*, s'inicia amb un duet de flautes al qual van incorporant-se instruments que acaben les melodies en refilets i sons d'ocell. La trompeta i el trombó hi intervenen amb accents i notes curtes, mentre que la corda i els arpegis de l'arpa aporten calma. El segon moviment, *Melancolia*, comença amb el cant d'una alosa, l'enregistrament del qual el compositor va disminuir en dues octaves per a aconseguir un efecte d'au-fantasma. La secció de cordes crea un coixí harmònic que evoca la tristesa i soledat del paisatge hivernal, i s'acaba esvanint en un diminuendo. Finalment, *Cigne migrant*: els gralls sonen mentre, a poc a poc, va tornant el duet de flautes.

L'acumulació de melodies crea una mena de desori del qual, al final, sobresurt una melodia calmosa de les trompes, que els violoncel·lens responen. Tota l'orquestra va creant un crescendo que recuperarà la calma, barrejant-se amb els sons dels enregistraments, que aniran apagant-se lentament fins a assolir el silenci total. El programa continua amb el Concert per a piano de Robert Schumann (1810-1856), estrenat el 4 de desembre de 1845 a Dresden. La composició d'un concert per a piano rondava el magí de Schumann des de la dècada dels anys trenta, però no acabava de trobar una tonalitat que el convencés. El 1841 acabà la Fantasia per a piano i orquestra en la menor, i fou Clara Schumann (1819-1896), pianista, compositora i esposa, qui l'animà a ampliar-la i fer-la més gran. Al cap de quatre anys, Schumann retocà la fantasia, la transformà en el primer moviment d'un concert de solista, Allegro Affettuoso, i hi afegí dos moviments (un Intermezzo i un Allegro vivace) per tancar, cosa que ell mateix descrigué com «quelcom entre concert, simfonia i gran sonata».

L'obra representa fidelment l'estil del compositor, allunyat dels virtuosismes que s'havien popularitzat a les sales de concert de l'època, i va més enllà amb el seu lirisme, revelant un caire més passional i sensible. La primera audició tingué lloc el 4 de desembre de 1845 a l'Hotel de Saxe de Dresden, amb Clara com a solista, i sota la batuta del pianista Ferdinand Hiller (1811-1885), a qui dedicava la peça. En l'estrena oficial, el Ninou de 1846, a la Gewandhaus de Leipzig, també fou Clara qui llavors s'assegué al piano, dirigida per Felix Mendelssohn (1809-1847), amic del matrimoni Schumann.

Per acabar, sonarà la Simfonia núm. 8 d'Antonín Dvořák (1841-1904), escrita en sol major. Fou composta el 1889 i estrenada un any més tard a Praga, dirigida per Dvořák mateix. Influenciada per la música folklòrica de la Bohèmia, desprèn alegria i optimisme. Com tota la seva obra, té un estil que equilibra el que és clàssic amb el romàntic, el nacional amb l'internacional. Creà un llenguatge propi que li merequé el reconeixement mundial en vida. Acomplí l'estructura simfònica de quatre moviments, però amb un tractament temàtic molt fragmentat, que llavors fou criticat per l'amic Johannes Brahms (1833-1897).

Anit sonarà un repertori que celebra la natura, la vida i l'equilibri. Cants d'ocell que ens allunyen de la rutina i els renous de la ciutat, un concert de piano carregat de lirisme i sensibilitat, i una música alegre i amable amb els oients per a cloure.

Cantos de la naturaleza Elena Sancho

Existen miles de especies de aves de distintas formas, colores y tamaños. Los pájaros han despertado la curiosidad del ser humano siempre, desde el ansia de volar a la imitación de su canto en forma de música. Las aves no tienen cuerdas vocales como los seres humanos, sino

que disponen de un órgano llamado siringe que se encuentra en el lugar donde la tráquea se divide en dos: por ello, es muy común escuchar varios sonidos a la vez en sus cantos.

La historia de la música está repleta de obras que imitan el canto de los pájaros. Desde la canción polifónica *El canto de los pájaros* de Clement Janequin (1485-1558), el *Cisne* de *El carnaval de los animales* de Camille Saint-Saëns (1835-1921), *El lago de los cisnes* de Piotr Ilich Tchaikovski (1840-1893) o *El pájaro de fuego* de Stravinski (1882-1971), sin olvidar *El baile de los polluelos* de Modest Mússorgski (1839-1881) y al *Papageno* de *La flauta mágica* de Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791). En todas estas obras, los compositores pretendieron que la voz humana o los instrumentos imitaran el canto de los pájaros; sin embargo, esta noche podremos escuchar pájaros en su versión original.

El concierto para pájaros y orquesta *Cantus Arcticus*, estrenado en 1972, fue compuesto por el finlandés Einojuhani Rautavaara (1928-2026), por encargo de la Universidad Ártica de Oulu. El canto natural de los pájaros se grabó en cinta magnética y fue integrado a los timbres orquestales, creando una atmósfera que nos transporta a los pantanos de Laponia, donde el compositor pasó algunos veranos en su infancia. «Con la orquesta, intenté reproducir la oscilante atmósfera del crepúsculo norteamericano —frío, pero muy estimulante, en la misma frontera entre lo real y lo imaginario—, ante la que se despliega el misterioso contrapunto de los cantos de los pájaros entre los murmullos del bosque; hay grullas, cisnes y especies no identificables, cuyos cantos imitan los metales de la orquesta. Para conseguir que los intérpretes se situaran, les sugerí por escrito que pensarán en el otoño y en Tchaikovsky».

La obra se presenta en tres movimientos que transportan a tres paisajes sonoros. El primero, *El pantano*, se inicia con un dúo de flautas al que se van incorporando instrumentos que acaban sus melodías en trinos y sonidos de pájaros. La trompeta y el trombón intervienen con acentos y notas cortas, mientras que la cuerda y los arpeggios del arpa aportan calma. El segundo movimiento, *Melancolía*, comienza con el canto de la alondra que, para conseguir un efecto de ave-fantasma, el compositor bajó dos octavas en la grabación.

La sección de cuerdas crea un colchón armónico que evoca la tristeza y soledad del paisaje invernal y termina por desvanecerse en un diminuendo. Por último, en Cisne migrando, los graznidos suenan mientras poco a poco vuelve el dúo de las flautas. La acumulación de melodías suena como un alboroto del que al final sobresale una melodía de las trompas calmada, contestada por los violonchelos. Toda la orquesta va creando un crescendo que finalmente retoma la calma, mezclándose con los sonidos de las grabaciones que se van apagando poco a poco hasta llegar al silencio total.

Continúa la velada con el Concierto para piano de Robert Schumann (1810-1856), estrenado el 4 de diciembre de 1845 en Dresde. La composición de un concierto para piano rondaba la cabeza de Schumann desde la década de los 30, pero no terminaba de dar con una tonalidad que le convenciera. En 1841 concluyó su Fantasía para piano y orquesta en la menor, y su mujer Clara Schumann (1819-1896), pianista y compositora, le animó a ampliarla y transformarla en algo más grande. Cuatro años más tarde, Schumann retocó la fantasía convirtiéndola en un primer movimiento de concierto de solista, Allegro Affettuoso, y le añadió dos movimientos más: un Intermezzo y un Allegro vivace, para cerrar lo que el mismo describió como «algo entre concierto, sinfonía y gran sonata».

La obra representa fielmente el estilo del compositor, alejado de los virtuosismos popularizados en las salas de conciertos de la época: él iba más allá con su lirismo, dejando ver su lado más pasional y sensible. La primera audición se llevó a cabo el 4 de diciembre de 1845 en el Hotel de Saxe de Dresde, con Clara como solista y bajo la batuta el pianista Ferdinand Hiller (1811-1885), a quien iba dedicada la pieza. En el estreno oficial celebrado el día de año nuevo de 1846, en la Gewandhaus de Leipzig, también Clara se sentó al piano, pero en este caso dirigida por Felix Mendelssohn (1809-1847), amigo de la pareja.

Para terminar, sonará la Sinfonía núm. 8 de Antonín Dvořák (1841-1904), escrita en sol mayor. Fue compuesta en 1889 y estrenada al año siguiente en Praga, dirigida por el mismo Dvořák. Influenciada por la música folklórica de Bohemia, desprende alegría y optimismo. Como toda su obra, tiene un estilo que equilibra lo clásico y lo romántico, lo nacional y lo internacional: creó un lenguaje propio que le proporcionó el reconocimiento mundial en vida. Cumple con la estructura sinfónica de cuatro movimientos, pero hace un tratamiento temático muy fragmentado, que en su día le costó la crítica de su amigo Johannes Brahms (1833-1897).

Esta noche, el repertorio que sonará celebra la naturaleza, la vida y lo equilibrado. El canto de los pájaros nos aleja de la rutina y los ruidos de la ciudad, pasando por un concierto de piano cargado de lirismo y sensibilidad, y terminando con una música alegre y amable para el oyente.

Songs of Nature Elena Sancho

There exist thousands of species of birds, with different shapes, colours, and sizes. Birds have always arisen human curiosity, both because of our wish to fly, and to imitate their songs with music. Birds do not have vocal cords like human beings, but an organ known as “syringe”, which can be found where their tracheae split in two—and which makes it common for us to hear several sounds at the same time in their singing.

The history of Music is full of works imitating birdsong. From the polyphonic piece *Le chant des oiseaux* by Clement Janequin (1485-1558), the *Swan* in Camille Saint-Saëns' (1835-1921) *Carnival of the Animals*, Tchaikovsky's (1840-1893) *Swan Lake*, or Stravinsky's (1882-1971) *The Firebird*, through the *Ballet of the chicks* by Modest Mussorgsky (1839-1881) and *Papageno* in Mozart's (1756-1791) *The Magic Flute*. In all these pieces, their composers intended either human voices or instruments to imitate the songs of birds; however, tonight we are going to listen to birdsong in its original version.

The concert for birds and orchestra, *Cantus Arcticus*, premièred in 1972, by Finnish composer Einojuhani Rautavaara (1928-2026), was commissioned by the Arctic University of Oulu. The natural song of birds was recorded in magnetic tape, and integrated within orchestral timbre, creating an atmosphere which takes us to the swamps in Lapland, where the composer would spend some summers as a child. «With the orchestra, I tried to reproduce the oscillating atmosphere of northern twilight—cold, but stimulating, on the frontiers between real and imaginary—, before which the mysterious counterpoint of birdsong unveils, amongst the murmuring of the forests; there are cranes, swans, and unidentified species, with their singing being mimicked by the brass in the orchestra. To put the interpreters in context, I suggested them in writing to think of autumn and Tchaikovsky».

The work is presented in three movements, transporting us to three soundscapes. Firstly, *The Swamp*, begins with a flute duet to which the instruments incorporate and finish the melodies of bird warbles and sounds. The trumpet and trombone join in with accents and short notes, while the string and arpeggios by the harp bring in some calm. The second movement, *Melancholy*, opens with the recording of a lark, which was reduced in two octaves, to achieve a ghostly effect. The string section creates a harmonic cushion evoking the sadness and solitude in the winter landscape, and eventually vanishes in a diminuendo. Finally, *Migrating Swan*: the squawking sounds while, slowly, the flute duet returns. The accumulation of melodies creates somehow a havoc from which, in the end, the calm melody of the horns stands out, responded by the cellos.

The whole orchestra creates a crescendo that will quiet everything down again, blending in with the soundscape recordings, which slowly fade out into absolute silence.

The programme continues with Robert Schumann's (1810-1856) Piano Concerto, premièred on the 4th of December 1845, in Dresden. The composition of a concert for piano had been in Schumann's mind since the 30s, but he could not find a tonality that would convince him. In 1841, he finished his Fantasia for piano and orchestra in A minor, and it was his wife Clara Schumann (1819-1896), pianist and composer, who encouraged him to expand it and turn it into something much bigger. Four years later, Schumann retouched the fantasia and transformed it into the first movement of a soloist concert, *Allegro Affettuoso*; then, he added two more movements (*Intermezzo* and *Allegro vivace*) to wrap up a composition that he himself described as «something between a concert, a symphony and a great sonata».

The piece faithfully represents the composer's own style, far from the virtuoso works that were trendy in concert halls at that time, and goes further beyond his lyricism, unveiling a more passionate and sensitive side. The first audition took place on the 4th of December 1845, at Hotel de Saxe in Dresden, with Clara as a soloist under the baton of pianist Ferdinand Hiller (1811-1885), to whom the piece was dedicated. The official premièred was on the 1st of January 1846 at Leipzig's a Gewandhaus, with Clara at the piano, conducted by the couple's friend, Felix Mendelssohn (1809-1847).

Finally, we are going to listen to Symphony No.8 by Antonín Dvořák (1841-1904), written in G Major. Composed in 1889, it premièred a year later in Prague, conducted Dvořák himself. Influenced by the Bohemian region's folk music, it conveys joy and optimism. Like all the composer's works, its style balances Classical and Romantic, national and international. He created a language of his own, which achieved him world recognition in life. The symphony has the standard four movements, although they receive a very fragmented thematic treatment—a choice that his friend Johannes Brahms (1833-1897) criticized back then.

This evening, the repertoire celebrates nature, life, and equilibrium. Birdsong helps us unwind from urban routines and noise, the piano concerto is full of lyricism and sensitivity, and the symphony is a cheerful and kind farewell to the audience.

Olga Kern

piano

Olga Kern

piano

cat

La seva vívida presència escènica, una tècnica enlluernadora y una musicalitat entusiasta han fet que la pianista Olga Kern sigui àmpliament reconeguda com una de les grans artistes de la seva generació, capaç de captivar tant els oients com la crítica. Kern és Artista Steinway i ambaixadora dels pianos Spirio Steinway.

L'any 2001 va emprendre la carrera als Estats Units, al Concurs Internacional de Piano "Van Cliburn", on va guanyar la Medalla d'Or (sent l'única dona que l'ha obtingut els darrers 50 anys). Des d'aleshores, ha actuat amb els conjunts més destacats, entre els quals cal esmentar la Simfònica de St. Louis, la Simfònica de Baltimore, la Simfònica de Detroit, la National Symphony Orchestra (Washington, D.C.), la Filharmònica Txeca i la Filarmonica della Scala. També ha tingut un gran èxit amb la Simfònica NHK de Tokio, l'Orquestra Simfònica de São Paulo, Filharmònica de Stuttgart i la Simfònica de Pittsburgh. Va actuar com a solista en les gires nord-americanes de la Royal Philharmonic Orchestra i la Royal Scottish National Orchestra, el 2018 i el 2022, per les quals fou aplaudida. A més, ha ofert recitals fascinants a Savannah, Fort Worth, Minneapolis, Polònia i Suècia.

La temporada 2022/23, va aparèixer amb la Simfònica de Dallas, l'Orquestra de Minnesota, la Simfònica de Baltimore, Filharmònica de Gran Canaria, l'Orquestra Simfònica Nacional d'Irlanda i la Simfònica de Colorado. Va oferir recitals al Minnesota Beethoven Festival i al Festival Internacional de Piano d'Oeiras, així com a Brno i Mariánské Lázně, a la República Txeca; i a Virginia Beach, Chicago i San Francisco. La temporada 2023/24, va oferir interpretacions dels quatre concerts monumentals de Rakhmàninov, i de la Rapsòdia sobre un tema de Paganini, amb la Simfònica d'Austin i l'Orquestra Simfònica de Virginia; un concert d'Any Nou retransmès a nivell nacional, amb la Filharmònica Txeca; i gires per Sudàfrica i l'Àsia.

Ha actuat com a presidenta del jurat de diversos concursos d'alt nivell, incloent-hi el que porta el seu nom: el Concurs Internacional de Piano "Olga Kern", del qual també és la directora artística. Docent per vocació, forma part de la facultat de piano a l'Escola de Música de Manhattan des del 2017; i, el 2019, fou nomenada directora de Música de Cambra "Connie and Marc Jacobson" al Virginia Arts Festival. D'altra banda, ha establert Aspiration, una fundació que dona suport econòmic a músics d'arreu del món.

La seva discografia, molt ben valorada, inclou repertori de Txaikovski, Rakhmàninov, Chopin, Brahms i Xostakóvitx.

El vestuari icònic de n'Olga està dissenyat per Alex Teih (Nova York), i les joies d'autor són d'Alex Soldier (Nova York).

Olga Kern

piano

esp

Por su vívida presencia escénica, deslumbrante técnica y musicalidad entusiasta, la pianista Olga Kern ha sido ampliamente reconocida como una de las grandes artistas de su generación, capaz de cautivar a audiencias y críticos a la vez. Olga es una Artista Steinway y embajadora del piano Spirio Steinway.

En 2001, emprendió su carrera estadounidense en el Concurso Internacional de Piano “Van Cliburn”, donde ganó una Medalla de Oro (convirtiéndose en la única mujer que la ha obtenido en los últimos 50 años). Desde entonces, ha actuado con los conjuntos más destacados, entre los que cabe mencionar la Sinfónica de St. Louis, la Sinfónica de Baltimore, la Sinfónica de Detroit, la National Symphony Orchestra (Washington, D.C.), la Filarmónica Checa y Filarmonica della Scala. También ha triunfado junto a la Sinfónica NHK de Tokio, la Orquesta Sinfónica de São Paulo, Filarmónica de Stuttgart y la Sinfónica de Pittsburgh. Ha actuado como solista en las giras estadounidenses de la Royal Philharmonic Orchestra y la Royal Scottish National Orchestra, en 2018 y 2022, siendo halagada por ambos trabajos. También ha ofrecido recitales fascinantes en Savannah, Fort Worth, Minneapolis, Polonia y Suecia. La temporada 2022/23, apareció junto a la Sinfónica de Dallas, Orquesta de Minnesota, la Sinfónica de Baltimore, Filarmónica de Gran Canaria, Orquesta Sinfónica Nacional de Irlanda y la Sinfónica de Colorado. Ofreció recitales en el Minnesota Beethoven Festival y el Festival Internacional de Piano de Oeiras, así como en Brno y Mariánské Lázně, en la República Checa; y en Virginia Beach, Chicago y San Francisco. La temporada 2023/24, incluyó interpretaciones de los cuatro conciertos monumentales de Rajmáninov, y la Rapsodia sobre un tema de Paganini, junto a la Sinfónica de Austin y la Orquesta Sinfónica de Virginia; un concierto de Año Nuevo retransmitido a nivel nacional, junto a la Filarmónica Checa; y giras por Suráfrica y Asia.

Olga ha sido presidenta del jurado de varios concursos de alto nivel, incluyendo el que lleva su nombre: el Concurso Internacional de Piano “Olga Kern”, del que es también directora artística. Por su vocación docente, forma parte de la facultad de piano en la Escuela de Música de Manhattan desde 2017; y, en 2019, fue nombrada directora de Música de Cámara “Connie and Marc Jacobson” en el Virginia Arts Festival. Por otra parte, ha establecido Aspiration, una fundación que proporciona apoyo económico a músicos de todo el mundo.

Su muy bien valorada discografía incluye repertorio de Tchaikovsky, Rajmáninov, Chopin, Brahms y Shostakóvich.

El vestuario icónico de Olga está diseñado por Alex Teih (Nueva York), y sus joyas de autor son de Alex Soldier (Nueva York).

Olga Kern

piano

eng

With a vivid onstage presence, dazzling technique, and keen musicality, pianist Olga Kern is widely recognized as one of the great artists of her generation, captivating audiences and critics alike. Olga is a Steinway Artist and Spirio Steinway piano ambassador.

In 2001, she launched her U.S. career at the Van Cliburn International Piano Competition, winning a Gold Medal—the only woman in the last fifty years to do so. She has since performed with top-tier ensembles, among them the St. Louis Symphony, Baltimore Symphony, Detroit Symphony, National Symphony Orchestra (Washington, D.C.), Czech Philharmonic, and Filarmonica della Scala. She has also scored successes with Tokyo's NHK Symphony, São Paulo Symphony Orchestra, Stuttgart Philharmonic, and Pittsburgh Symphony. She was a soloist on U.S. tours with the Royal Philharmonic Orchestra and the Royal Scottish National Orchestra in 2018 and 2022, both of which were widely praised. She has also performed riveting recitals in Savannah, Fort Worth, Minneapolis, Poland, and Sweden.

In the 2022–2023 season, she appeared with the Dallas Symphony, Minnesota Orchestra, Baltimore Symphony, Filarmónica de Gran Canaria, Ireland's National Symphony Orchestra, and Colorado Symphony. She performed recitals at the Minnesota Beethoven Festival and the International Piano Festival of Oeiras as well as in Brno and Mariánské Lázně, Czech Republic; Virginia Beach; Chicago; and San Francisco. Engagements in the 2023–2024 season include performances of Rachmaninoff's monumental four concertos and Rhapsody on a Theme of Paganini with the Austin Symphony and with Virginia Symphony Orchestra, a nationally broadcast New Year's concert with the Czech Philharmonic, and tours of South Africa and Asia.

Olga has served as a jury chairman of several high-profile competitions, including her own, the Olga Kern International Piano Competition, of which she is Artistic Director. A dedicated educator, she has been on the piano faculty of the Manhattan School of Music since 2017, and in 2019, she was appointed the Connie and Marc Jacobson Director of Chamber Music at the Virginia Arts Festival. She also established Aspiration, a foundation that provides financial assistance to musicians around the world.

Her well-regarded discography includes works of Tchaikovsky, Rachmaninoff, Chopin, Brahms, and Shostakovich.

Olga's iconic dresses are designed by Alex Teih (New York), and her jewelry is designed by Alex Soldier (New York).

Rune Bergmann

director

Rune Bergmann

director

El director noruec, Rune Bergmann, és l'actual director musical del Festival de Música "Península" de Wisconsin, i ha ocupat el càrrec de director artístic de l'innovador Festival "Fjord Cadenza" des que fou concebut l'any 2010. Ha sigut director musical de la Filharmònica Calgary del Canadà, des de la temporada 2017/18 fins a 2024/25; de la Filharmònica Argovia de Suïssa, de 2016/17 a 2024/25, i de la Filharmònica de Szczecin, a Polònia, des de la temporada 2016/17 fins a 2023/24.

És un convidat habitual a les orquestres simfòniques de Baltimore, Colorado, Utah, Houston, Pacific i Buffalo a Amèrica del Nord; ha col·laborat amb la Filharmònica d'Oslo, l'Orquestra Nacional de l'Òpera de Noruega, la Filharmònica de Bergen, Beethovenorchester Bonn, ADDA Simfonica, l'Orquestra de València, Orchestra della Svizzera Italiana, Staatskapelle Halle, la Filharmònica de Wrocław; i amb les orquestres simfòniques de Malmö, Helsingborg, Kristiansand, Stavanger, Trondheim, Karlskrona i Odense.

Bergmann ha dirigit interpretacions de *Il barbiere di Siviglia* i *La traviata* a l'Òpera Nacional de Noruega; i va fer el seu debut operístic als Estats Units amb la producció de l'Òpera de Yale de *A Midsummer Night's Dream*, de Britten, amb direcció escènica de Claudia Solti.

Ha col·laborat amb solistes reconeguts i aclamats, com Truls Mørk, Leif Ove Andsnes, Jefim Bronfman, Yo-Yo Ma, Mischa Maisky, Renée Fleming, Joshua Bell, Itzhak Perlman, James Ehnes, Branford Marsalis, Ole Edvard Antonsen, Albrecht Mayer o Anna Fedorova, entre d'altres.

El 2018, Bergmann va publicar el seu primer disc amb la Filharmònica de Szczecin, que inclou la Simfonia en mi menor "Resurrection", de Mieczysław Karłowicz, una peça que des d'aleshores centra el repertori de Bergmann. També ha publicat enregistraments amb la Filharmònica Argovia, que inclouen el Concert per a piano en Sol Major de Ravel, i el Concert per a fagot en Si Major de Mozart.

Als inicis de la carrera, Bergmann fou Primer Kapellmeister i subdirector musical del Teatre Estatal d'Ausberg, on dirigí diverses òperes, com *La Traviata*, *Der fliegende Holländer* i *Die Fledermaus*; i fou també principal director convidat de la Kaunas City Symphony.

Rune Bergmann estudià direcció de cor i orquestra amb Anders Eby, Jin Wang i Jorma Panula, al Reial Conservatori de Música de Suècia. Es graduà amb matrícula d'honor de l'Acadèmia Sibelius de Hèlsinki (Finlàndia), on estudià direcció amb el principal director emèrit de l'Orquestra Filharmònica de Hèlsinki, i ex-director de les orquestres simfòniques nacionals de la radio de Viena, Finlàndia i Dinamarca, Leif Segerstam.

Rune Bergmann

director

esp

El director noruego, Rune Bergmann, es actualmente director musical del Festival de Música "Península" de Wisconsin, y ha trabajado como director artístico del innovador Festival "Fjord Cadenza" desde su creación en 2010. Ha sido director musical de la Filarmónica Calgary de Canadá, desde la temporada 2017/18 hasta 2024/25; de la Filarmónica Argovia de Suiza, de 2016/17 hasta 2024/25, y de la Filarmónica de Szczecin, en Polonia, desde la temporada 2016/17 hasta 2023/24.

Es invitado habitualmente a las orquestas sinfónicas de Baltimore, Colorado, Utah, Houston, Pacific y Buffalo en Norteamérica; y ha colaborado con la Filarmónica de Oslo, la Orquesta Nacional de la Ópera de Noruega, la Filarmónica de Bergen, Beethovenorchester Bonn, ADDA Simfonica, la Orquesta de Valencia, Orchestra della Svizzera Italiana, Staatskapelle Halle, la Filarmónica de Wrocław; y con las orquestas sinfónicas de Malmö, Helsingborg, Kristiansand, Stavanger, Trondheim, Karlskrona y Odense.

Bergmann ha dirigido interpretaciones de *Il barbiere di Siviglia* y *La traviata* en la Ópera Nacional de Noruega; y realizó su debut operístico en Estados Unidos en la producción de *A Midsummer Night's Dream*, de Britten, de la Ópera de Yale, con dirección escénica de Claudia Solti.

Ha colaborado con algunos de los más aclamados y legendarios solistas, incluyendo a Truls Mørk, Leif Ove Andsnes, Jefim Bronfman, Yo-Yo Ma, Mischa Maisky, Renée Fleming, Joshua Bell, Itzhak Perlman, James Ehnes, Branford Marsalis, Ole Edvard Antonsen, Albrecht Mayer o Anna Fedorova, entre otros. En 2018, Bergmann publicó su primer álbum junto a la Filarmónica de Szczecin, que incluye la Sinfonía en mi menor "Resurrection", de Mieczysław Karłowicz, una pieza que desde entonces centra el repertorio de Bergmann. También ha publicado grabaciones con la Filarmónica Argovia, que incluyen el Concierto para piano en Sol Mayor de Ravel, y el Concierto para fagot en Si Mayor de Mozart.

A comienzos de su carrera, Bergmann fue Primer Kapellmeister y subdirector musical del Teatro Estatal de Augsburgo, donde dirigió la interpretación de varias óperas, como *La Traviata*, *Der fliegende Holländer* y *Die Fledermaus*; y fue principal director invitado en la Kaunas City Symphony.

Rune Bergmann estudió dirección de coro y orquesta con Anders Eby, Jin Wang y Jorma Panula, en el Real Conservatorio de Música de Suecia. Se graduó con matrícula de la Academia Sibelius de Helsinki (Finlandia), donde estudió dirección con el principal director emérito de la Orquesta Filarmónica de Helsinki, y antiguo director de las orquestas sinfónicas nacionales de la radio de Viena, Finlandia y Dinamarca, Leif Segerstam.

Rune Bergmann

conductor

eng

Norwegian conductor Rune Bergmann is currently the Music Director of the Peninsula Music Festival in Wisconsin and has served as the Artistic Director of Norway's innovative Fjord Cadenza Festival since its inception in 2010. He was the Music Director of Canada's Calgary Philharmonic from the 2017/18 season through 2024/25, Switzerland's Argovia Philharmonic from 2016/17 through 2024/25, and Poland's Szczecin Philharmonic from 2016/17 through 2023/24.

While being a regular guest performing with the Baltimore, Colorado, Utah, Houston, Pacific, Buffalo Symphony Orchestras in North America, he has collaborated with the Oslo Philharmonic, Norwegian National Opera Orchestra, Bergen Philharmonic, Beethovenorchester Bonn, ADDA Simfonica, Orquesta de Valencia, Orchestra della Svizzera Italiana, Staatskapelle Halle, Wrocław Philharmonic as well as the symphony orchestras of Malmö, Helsingborg, Kristiansand, Stavanger, Trondheim, Karlskrona, and Odense. Bergmann has also led performances of *Il barbiere di Siviglia* and *La traviata* at the Norwegian National Opera, and made his US operatic debut in Yale Opera's production of Britten's *A Midsummer Night's Dream*, as staged by Claudia Solti.

He has been collaborating with some of today's most acclaimed and legendary soloists including Truls Mørk, Leif Ove Andsnes, Jefim Bronfman, Yo-Yo Ma, Mischa Maisky, Renée Fleming, Joshua Bell, Itzhak Perlman, James Ehnes, Branford Marsalis, Ole Edvard Antonsen, Albrecht Mayer, Anna Fedorova, just to name a few.

2018 saw the release of Bergmann's first recording with the Szczecin Philharmonic, which featured the „Resurrection“ Symphony in E-minor by Mieczysław Karłowicz, a piece which has since become a major focus of Bergmann's repertoire. He has also released recordings with the Argovia Philharmonic, including Ravel's G-Major Piano Concerto and Mozart's Bb-Major Bassoon concerto.

Earlier in his career, Rune Bergmann served as First Kapellmeister and deputy-Music Director of the Theater Augsburg, where he led performances of numerous operas, including such titles as *La Traviata*, *Der fliegende Holländer*, and *Die Fledermaus* and was Principal Guest Conductor of the Kaunas City Symphony.

Rune Bergmann studied choir and orchestra conducting under Anders Eby, Jin Wang and Jorma Panula at Sweden's Royal College of Music. He graduated with high honours from the Sibelius Academy in Helsinki, Finland, where he studied conducting under Chief Conductor Emeritus of the Helsinki Philharmonic Orchestra/former principal conductor of the Vienna Radio, Finnish Radio, and Danish National symphony orchestras, Leif Segerstam.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

cat

L'Orquestra Simfònica Illes Balears va ser creada l'any 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instàncies del Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. L'orquestra, com es coneix avui dia, va iniciar la seva primera temporada de concerts el setembre de 1989 amb el seu titular Luís Remartínez i la solista Teresa Berganza. Actualment el director titular és Pablo Mielgo, des de l'any 2014.

L'Orquestra, a part de la seva temporada de concerts en l'Auditori de Palma, en el Teatre Principal de Palma, en l'Auditori de Manacor i a l'estiu en el Castell de Bellver, participa en les Temporades d'òpera de la Fundació Teatre Principal de Palma i dels Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). També programa audicions escolars i concerts familiars. Un dels objectius de l'orquestra és donar a conèixer obres de compositors de les Illes Balears, com l'estrena de l'òpera L'Arxiduc (2022) d'Antoni Parera Fons, amb llibret de Carme Riera, membre de la Reial Acadèmia Espanyola.

L'any 2020, l'OSIB va ser la primera orquestra a tornar als escenaris després del confinament del COVID-19. És important esmentar les actuacions altruistes realitzades pels grups de càmera dels músics de l'orquestra al canal de Youtube sota el títol "Sonam per Tu" durant la pandèmia del COVID-19. Ha ofert nombrosos concerts fora de les illes, entre ells a Sant Sebastià, Santander, València, Oviedo, així mateix a l'Auditori Nacional i en el Teatre Reial a Madrid, en el Palau de la Música a Barcelona. Ha actuat a Perpinyà, Canes, Zúric, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París i a la Sala de Drets Humans de l'ONU a Ginebra. Des de 1989 l'Orquestra ha acompanyat a solistes de rellevància internacional, com Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet i Raphael, entre d'altres.

Premis, distincions:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, el maig de 2011.
- VI Premis Onda Cero Mallorca 2017, categoria de Música.
- Medalla d'Or de les Illes Balears, el 2020, la major distinció de la Comunitat Autònoma.

En aquests moments la Simfònica està construint la seva nova seu, la Caixa de Música, que serà un referent internacional com a espai escènic musical, i el primer edifici públic d'una orquestra a Espanya, amb una forta col·laboració publicoprivada.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

esp

La Orquesta Sinfónica Illes Balears fue creada en el año 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instancias del Gobierno Balear, el Ayuntamiento de Palma y el Consell de Mallorca. La orquesta, como se conoce hoy en día, inició su primera temporada de conciertos en septiembre de 1989 con su titular Luís Remartínez y la solista Teresa Berganza. Actualmente el director titular es Pablo Mielgo, desde el año 2014.

La Orquesta, a parte de su temporada de conciertos en el Auditorium de Palma, en el Teatro Principal de Palma, en el Auditori de Manacor y en verano en el Castillo de Bellver, participa en las Temporadas de ópera de la Fundación Teatro Principal de Palma y de los Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). También programa audiciones escolares y conciertos familiares. Uno de los objetivos de la orquesta es dar a conocer obras de compositores de las Islas Baleares, como el estreno de la ópera L'Arxiduc (2022) de Antoni Parera Fons, con libreto de Carme Riera, miembro de la Real Academia Española. En el año 2020, la OSIB fue la primera orquesta en regresar a los escenarios después del confinamiento del COVID-19. Es importante mencionar las actuaciones altruistas realizadas por los grupos de cámara de los músicos de la orquesta en el canal de Youtube bajo el título "Sonam per Tu" durante la pandemia del COVID-19.

Ha ofrecido numerosos conciertos fuera de las islas, entre ellos en San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, así mismo en el Auditorio Nacional y en el Teatro Real en Madrid, en el Palau de la Música en Barcelona. Ha actuado en Perpiñán, Cannes, Zurich, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París y en la Sala de Derechos Humanos de la ONU en Ginebra. Desde 1989 la Orquesta ha acompañado a solistas de relevancia internacional, como Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet y Raphael, entre otros.

Premios, distinciones:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, en mayo de 2011.
- VI Premios Onda Cero Mallorca 2017, categoría de Música.
- Medalla de Oro de las Illes Balears, en 2020, la mayor distinción de la Comunidad Autónoma.

En estos momentos la Sinfónica está construyendo su nueva sede, la Caixa de Música, que será un referente internacional como espacio escénico musical, y el primer edificio público de una orquesta en España, con una fuerte colaboración público-privada.

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

eng

The Symphony Orchestra of the Balearic Islands (OSIB) was founded in 1988, by means of a public entity known as “Fundació Pública de les Balears per la Música”, at the request of the Balearic Government, Ajuntament de Palma and Consell de Mallorca.

Nevertheless, the OSIB as we know it today performed its première concert season in September 1989, with Principal conductor and Artistic director Luís Remartínez, and soloist Teresa Berganza. Maestro Pablo Mielgo has been the OSIB's Principal Conductor since 2014. Apart from its concert season at Auditorium de Palma, Teatre Principal de Palma and Auditori de Manacor and summers at Bellver Castle, the OSIB regularly takes part in the opera seasons with Fundació Teatre Principal de Palma and “Amics de l'Òpera de Maó” (Menorca). Moreover, the OSIB develops a comprehensive educational programme, including school performances and family concerts. One of our main goals is to release the works of Balearic composers. An example of that is the première of Antoni Parera Fons' opera, L'Arxiduc (2022), with libretto by Carme Riera, member of the Real Academia Española.

In 2020, the OSIB was the first orchestra to go back on stage after Covid-19 lockdown. It is worth mentioning that the chamber groups formed by the orchestra's musicians had performed a series of voluntary concerts under the title “Sonam per Tu” (We play for you), through the OSIB's YouTube channel, during the pandemics. The OSIB has performed in concert beyond the Balearic Islands, in places like San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, the Auditorio Nacional and Teatro Real in Madrid and Palau de la Música in Barcelona, among others; as well as in Perpignan, Cannes, Zurich, Musikverein Vienna, Radio Hall France in Paris and at The Human Rights and Alliance of Civilizations Room in Geneva.

Since 1989, the OSIB has accompanied renowned international solo acts such as Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet and Raphael, among others. Awards and recognitions:

- “Rotary Mallorca” Prize in Humanities 2010/2011.
- VI “Onda Cero Mallorca” Awards, Music category 2017.
- Gold Medal of the Balearic Islands 2020 (the most important award from the autonomous Government).

Once finished, Caixa de Música will be the first public building for an orchestra in Spain, with a strong collaboration of public and private funding, and will become an international reference for music hall spaces.

Plantilla OSIB

PRIMERS VIOLINS

Smerald Spahiu, concertino
Gina Nicola, concertino associat
Jennifer Peck, solista, ajudant de concertino
Paula Marqués
Gloria Grati
Gabriel Martí
Andrei Melkumov
Maria Luisa Payeras
Christine Schedukat
Marc Nogués
Cristina Sánchez de las Matas
Bernat Martí
Joel Doraci

SEGONS VIOLINS

Barbara Walus, solista
Sebastià Pou, ajudant de solista
Carmen Fullana
Beth Super
Francisco Sard
Ariadna Ferrer
Iñaki Crespo
Javier Curiel
Judit Agulló

VIOLES

Sonia Krasnova, solista
Clara Mascaró, solista
Marta Hatler, ajudant de solista
Filippo Maschio
Lluís Oliver
Hanga Zsofia Fehér
Raquel Cobo
Borja Ruano

VIOLONCELS

Llorenç Rosal, solista
Antonio Gervilla, ajudant de solista
Felipe Temes
Lucrecia Garrigues
Silvia Gómez
Adrián López

CONTRABAIXOS

Adrián Matas, solista
Eudald Ribas, ajudant de solista
Philip Dawson
Wojciech Sobolewski
Marc Colomer

FLAUTES

Josep Miralles, solista
Laura Leena Pauni, ajudant de solista

FLAUTA/FLAUTÍ

Enrique Sánchez, ajudant de solista

OBOÈS

Javier Arnal, solista
Jordi Miralles, ajudant de solista

OBOÈ/CORN ANGLÈS

Claudia Sánchez, ajudant de solista

CLARINETS

Pablo Tirado, solista
Juan José Pardo, ajudant de solista

CLARINET/CLARINET BAIX

Sílvia Insa, ajudant de solista

FAGOTS

José Vicente Tatay, solista
Gerard Beltran, ajudant de solista

FAGOT/CONTRAFAGOT

Joana Rullan, ajudant de solista

TROMPES

Nigel Carter, solista
José Fortea, solista
Miriam Merino, ajudant de solista
Joan Barceló, ajudant de solista
César Guillem, ajudant de solista

TROMPETES

Michel Herment, solista
Cyril Pouillet, ajudant de solista
Samuel García, ajudant de solista

TROMBONS

Jean Christophe Brunet, solista
Vicente M. Cascales, ajudant de solista
Miquel Sáez, ajudant de solista

TUBA

Tobies Isern, solista

TIMPANI

Sabela Castro, solista

PERCUSSIÓ

Susana Pacheco, ajudant de solista
Juan C. Murgui, ajudant de solista

ARPA

Cristina Badía, solista

COL.LABORADORS

Nicolo Vara, violí
Ángel Campos, violí
Alberto Marqués, viola
Roser Ramos, violoncel
Mar Rodríguez, contrabaix
Estela Córcoles, flauta
Víctor de la Rosa, clarinet
Beatriz Bueno, fagot
Joan Garcia, trompa
Llorenç Prats, celesta

GERÈNCIA

Cristina Martínez

EQUIP ARTÍSTIC

Pablo Mielgo Carrizo, director titular

EQUIP TÈCNIC

Margalida Gomila, cap d'administració

Gala Martin Riva, cap de producció (interí)

Katalin Szentirmai, arxiu i documentació musical

Maria del Mar Furió, serveis artístics

Juan Ramon Garcia, faristoler

Aina Gayart, auxiliar

Francisca Pallicer, auxiliar

Gustavo Riutort, serveis generals

Patronat de la fundació OSIB

PRESIDENT

Jaume Bauzà, conseller de Turisme, Cultura i Esports

VICEPRESIDENTA

Ricarda Margarita Vicens, directora general de Cultura

VOCALS NATS

Bartomeu Alcover, director general de Pressuposts

María Isabel Sáez, secretària general de la Conselleria de Turisme, Cultura i Esports

Antoni Mesquida, director general de Funció Pública

VOCALS ELECTES

Pedro Vidal, secretari autonòmic de Cultura i Esports

Bartomeu Riera, director adjunt IEB

Catalina Barceló, directora general d'Economia i Estadística

Govern de les Illes Balears

Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports

Conselleria de Turisme, Cultura i Esports

Fundació Orquestra Simfònica

Fundació Turística i Cultural de les Illes Balears

Conselleria de Turisme, Cultura i Esports

Agència d'Estratègia Turística

El Corte Inglés